

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. P., zast. JUDr. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Štítného 1344, Kladno, proti žalovanému: **Magistrát města Kladna**, se sídlem náměstí starosty Pavla 44, Kladno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2007, č. j. 5 Ca 213/2007 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Vladimíru Nedvědovi, advokátu, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 7. 2007, č. j. 5 Ca 213/2007 - 10, odmítl žalobu žalobce podanou proti usnesení žalovaného č. j. Výst.1057/06/Če/330, ze dne 15. 6. 2007, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný předmětným usnesením přerušil řízení o žádosti J. P., ml. ze dne 13. 3. 2006 o předčasné užívání stavby: rodinný dům, elektropřípojka v Budečské ulici v Kladně - Dubí, na pozemku parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna. Řízení bylo přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí soudu a navracení veškeré postoupené spisové dokumentace.

V odůvodnění usnesení Městský soud v Praze uvedl, že žalobce se domáhá soudního přezkumu rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přerušil řízení o předčasném užívání stavby. Soud citoval ustanovení § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a konstatoval, že za „rozhodnutí procesní povahy“ lze mimo jiné označit i rozhodnutí o přerušení řízení. Žaloby proti těmto rozhodnutím jsou nepřípustné [§ 68 písm. e) s. ř. s.], proto Městský soud v Praze postupoval podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a žalobu jako nepřípustnou odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podání označené protest (stížnost). Namítal, že označení usnesení o přerušení řízení za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení, je nepřijatelné, neboť toto usnesení je postaveno na úroveň rozhodnutí ve věci samé a jeho přezkoumání nelze podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučit. Odůvodnění rozhodnutí soudu považoval stěžovatel za zmatečné, odvolávka na § 68 písm. e) s. ř. s. není důvodná, postup podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona je nezákonný. Podle stěžovatele *„soud opětovně zametá pod koberec věc, která je projednatelná, a proto zejména z důvodu, že přerušení řízení bylo učiněno nezákonně a na základě neexistujících důvodů, což je trestuhodné!“*.

Městský soud v Praze považoval toto podání stěžovatele za kasační stížnost a stěžovateli na jeho návrh přiznal osvobození od soudních poplatků. Poté usnesením ze dne 26. 6. 2008, č. j. 5 Ca 213/2007 - 19, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Vladimíra Nedvěda, advokáta.

Usnesením ze dne 7. 8. 2008, č. j. 5 Ca 213/2007 - 21, Městský soud v Praze stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce vyzval k doplnění kasační stížnosti o konkrétní skutkové a právní důvody, na nichž je kasační stížnost založena. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 11. 8. 2008. Zástupce stěžovatele však na výzvu nijak nereagoval.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Dne 13. 11. 2008 předložil Městský soud v Praze spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí Městského soudu v Praze napadá. Kasační stížnost tedy vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze*

kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Předmětem řízení vedeného u Městského soudu v Praze, jež vyústilo ve vydání napadeného usnesení, byla žaloba stěžovatele proti usnesení žalovaného o přerušení řízení.

Kompetenční vyluka uvedená v § 70 písm. c) s. ř. s. představuje dřívější judikaturou správních soudů a Ústavního soudu redukováne vyloučení přezkumu rozhodnutí procesní povahy (§ 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikovaném ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000, vyslovil, že *za rozhodnutí procesní povahy soud považuje ta rozhodnutí, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která vyvěrají z hmotného práva, ale zasáhl jen do práv daných pro vlastní vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou např. rozhodnutí o přerušení řízení ...*

Právní povaha rozhodnutí o přerušení řízení se s nabytím účinnosti soudního řádu správního (1. 1. 2003) nezměnila. Tato rozhodnutí nadále nezasahují do práv účastníků správních řízení a nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva ani hmotněprávní povinnosti; pouze se jimi upravuje vedení správních řízení.

Závěr o tom, že rozhodnutí o přerušení řízení patří mezi rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení, podporuje i skutečnost, že judikatura Nejvyššího správního soudu do této kategorie zahrnula jeho protiklad, tj. rozhodnutí o pokračování řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2006, č. j. 1 Afs 154/2005 - 64, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1048/2007, www.nssoud.cz, *rozhodnutí o pokračování daňové exekuce odložené dle § 73 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, upravuje vedení řízení před správním orgánem, a je proto vyloučeno ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. c) s. ř. s.*

Podobně Nejvyšší správní soud vyloučil z kasačního přezkumu rozhodnutí krajských soudů o přerušení řízení, byť nikoliv jako rozhodnutí upravující vedení řízení, ale z důvodu existence speciálního ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. jako rozhodnutí dočasné povahy. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 737/2006, www.nssoud.cz). To však nic nemění na závěru, že usnesením správního orgánu o přerušení řízení se toliko upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a žaloba proti takovému úkonu správního orgánu je nepřipustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s.

Námítce stěžovatele, že usnesení o přerušení řízení je postaveno na úrovni rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Usnesením o přerušení řízení se správní řízení nekončí, ani tímto rozhodnutím není nijak zasaženo hmotněprávní postavení účastníka správního řízení. Důvodem přerušení řízení je překážka, která brání pokračování v řízení či vydání meritorního rozhodnutí; po odpadnutí této překážky správní orgán v řízení pokračuje a teprve tehdy vydá rozhodnutí o věci samé, kterým již může zasáhnout do právní sféry účastníka řízení. Z tohoto pohledu tedy nic nebrání tomu, aby byl soudní přezkum usnesení o přerušení řízení podle § 70 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) téhož zákona vyloučen.

Nejvyšší správní soud podotýká, že soudy jsou povinny z úřední povinnosti zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení. Mezi tyto podmínky patří i přípustnost návrhu, neboť soud může věcně projednat jen takové podání, jehož projednání mu zákon umožňuje. V případě nepřipustných podání je v § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanovena povinnost návrh usnesením odmítnout, tj. rozhodnout bez věcného projednání.

Další podmínkou řízení, která nebyla splněna, je vyčerpání řádných opravných prostředků. Podle správního řádu je proti usnesení o přerušení řízení přípustné odvolání, nevyužil-li stěžovatel této možnosti (ač o tom byl v usnesení žalovaného řádně poučen) a žalobou napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, mohl soud žalobu odmítnout rovněž z důvodu podle § 68 písm. a) s. ř. s.

Shora uvedený nedostatek podmínek řízení nemůže zhojit ani stěžovatelem tvrzená nezákonnost přerušení správního řízení, neboť posouzení zákonnosti usnesení o přerušení řízení je otázkou meritorního přezkumu, který je v případě nepřipustného návrhu vyloučen.

Na okraj Nejvyšší správní soud doplňuje, že Městský soud v Praze nebyl k projednání žaloby místně příslušný, tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Stěžovatel žalobu u Městského soudu v Praze podal, tomuto soudu ji výslovně adresoval a místní nepříslušnost soudu nenamítal. Zjištěný nedostatek místní příslušnosti byl však napraven, neboť se uplatnila zásada trvání místní příslušnosti soudu (*perpetuatio fori*). K aplikovatelnosti této zásady ve sféře správního soudnictví se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně přihlásil (srov. např. usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 - 28, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 27/2003, www.nssoud.cz, nebo usnesení ze dne 13. 5. 2003, č. j. Nad 41/2003 - 32, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2007, č. j. 5 Ca 213/2007 - 10, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení nad rámec jeho běžné činnosti žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, neboť tento advokát přes výzvu soudu nedoplnil kasační stížnost a z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by učinil některý z úkonů právní služby uvedený v § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Proto mu odměna za zastupování nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu